



ČESKÁ REPUBLIKA  
**ROZSUDEK**  
**JMÉNEM REPUBLIKY**

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Jany Knotkové a soudců Mgr. Zdeňka Váni a JUDr. Kateřiny Kodetové ve věci

žalobce: [redacted] P [redacted] Z [redacted] narozený [redacted]  
bytem [redacted]  
zastoupený advokátem Mgr. Markem Dejmekem  
sídlem Perlová 68/7, 301 00 Plzeň

proti  
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429  
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2  
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových  
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

za účasti vedlejšího účastníka na straně žalované:

**Mgr. Ing. Jiří Prošek**, soudní exekutor, IČO 71329277  
sídlem Dominikánská 13/8, 301 00 Plzeň  
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Zárázem  
sídlem U Radbuzy 429/4, 301 00 Plzeň

**o zaplacení 13.000.000 Kč s příslušenstvím**

o odvolání žalobce a vedlejšího účastníka na straně žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 19. září 2022, č. j. 28 C 261/2018-421,

**takto:**

I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výrocích I. a II. potvrzuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje Sára Kantorová.

- II. Ve výroku III. se rozsudek soudu prvního stupně mění jen tak, že výše náhrady činí 526.288 Kč, jinak se v tomto výroku potvrzuje.
- III. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradu nákladů odvolacího řízení 900 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.
- IV. Žalobce je povinen zaplatit vedlejšímu účastníku na straně žalované na náhradu nákladů odvolacího řízení 132.998 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Tomáše Záraze.

### Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal po žalované zaplacení 13.000.000 Kč s příslušenstvím (výrok I.) a současně žalobci uložil povinnost zaplatit do tří dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení žalované ve výši 6.900 Kč (výrok II.) a vedlejšímu účastníku na straně žalované ve výši 371.850 Kč k rukám jeho zástupce (výrok III.).
2. Rozhodl tak již podruhé o žalobě, kterou se žalobce podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „OdpŠk“) domáhal po žalované náhrady škody ve výši 13.000.000 Kč. Žalobce uvedl, že je věřitelem dlužníka Z [redacted] Š [redacted] (dále jen „dlužník“) a že jeho pohledávka za ním se stala vykonatelnou dle exekutorského zápisu č. [redacted] sepsaného dne 26. 7. 2011. Pohledávka žalobce byla zajištěna zástavním právem k čerpací stanici v [redacted] (dále jen „zástava“ či „nemovitost“), kdy hodnota zástavního práva byla sjednána ve výši 13.000.000 Kč. Dlužník zástavu prodal společnosti [redacted] („zástavní dlužník“). Žalobce zahájil proti zástavnímu dlužníkovi exekuční řízení o prodeji zástavy, kterému bylo vyhověno usnesením Okresního soudu v Domažlicích ze dne 1. 11. 2011, sp. zn. [redacted]. Následně žalobce zahájil exekuci zástavy, jež byla vedena Mgr. Jiřím Proškem, soudním exekutorem Exekutorského úřadu Plzeň – město pod sp. zn. [redacted] (dále jen „exekuční řízení“). V okamžiku zahájení exekuce měla zástava hodnotu cca 18 až 20 mil. Kč, dle znaleckých posudků soudního exekutora činila odhadní cena 13.000.000 Kč. Žalobce tvrdil (po kasačním rozhodnutí odvolacího soudu ze dne 12. 5. 2020, č. j. 30 Co 44/2020-136, k výzvě soudu prvního stupně k odstranění vad žaloby žalobce upřesnil svá původní žalobní tvrzení), že mu škoda ve výši 13.000.000 Kč, kterou žalobou uplatňuje, vznikla (1) jednak nesprávným úředním postupem v exekučním řízení, kdy z důvodu tvrzených průtahů nedošlo podle žalobce v exekučním řízení k prodeji zástavy v období od zahájení exekuce v roce 2011 do roku 2013, kdy zástava měla hodnotu 18 – 20 mil. Kč, a tedy došlo ke znehodnocení zástavy a ke ztrátě možnosti žalobce uspokojit svou vykonatelnou pohledávku ve výši 13.000.000 Kč z prodeje zástavy, (2) jednak v rozsahu částky 6.300.000 Kč z žalované částky 13.000.000 Kč nesprávným úředním postupem v insolvenčním řízení vedeném u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. [redacted] (dále jen „2. insolvenční řízení“), neboť po dobu, kdy byla zástava „nezákonně“ zapsána v majetkové podstatě dlužníka v 2. insolvenčním řízení (od 8. 10. 2014 do 14. 6. 2019) – insolvenční soud dle žalobce v tomto směru zanedbal dohled nad postupem insolvenčního správce – nedošlo v exekučním řízení k jejímu zpeněžení a zástava za tuto dobu ztratila na hodnotě 6,3 mil. Kč (podle tvrzení žalobce byla hodnota zástavy ke dni 8. 10. 2014 ve výši 12,6 mil. Kč a v době zpeněžení zástavy v roce 2020 byla hodnota 6,3 mil. Kč, za níž byla vydražena).
3. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby pro předčasnost. Po kasačním rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2020, č. j. 30 Co 44/2020-136, a po upřesnění žaloby žalobcem k výzvě nalézacího soudu, žalovaná dále doplnila, že jak v insolvenčním řízení pod sp. zn. [redacted] (dále jen „1. insolvenční řízení“), tak v 2. insolvenčním řízení nebyla zástava pravomocným rozhodnutím příslušného insolvenčního soudu vyloučena z majetkové podstaty dlužníka, přičemž dle § 225 odst. 3 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (dále jen „insolvenční zákon“) v rozhodné době platila právní domněnka, že zástava byla do

soupisu majetkové podstaty sepsána oprávněně. Soudní exekutor proto postupoval zcela v souladu se zákonem, když za takového stavu soudní prodej zástavy nerealizoval. Stejně jako postupoval správně insolvenční soud, který v takové situaci nevydal pokyn k vyloučení věci ze soupisu majetkové podstaty.

4. Usnesením ze dne 4. 1. 2021, č. j. 28 C 261/2018-196, soud prvního stupně připustil vstup Mgr. Ing. Jiřího Proška (soudní exekutor ve věci sp. zn. [REDAKCE]) do řízení jako vedlejšího účastníka na straně žalované. Vedlejší účastník na straně žalované navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že se v předmětném exekučním řízení nedopustil žádných průtahů, které by vedly ke vzniku škody na straně žalobce. Akcentoval, že jakožto soudní exekutor nebyl oprávněn provádět exekuci v době, kdy byla zástava zahrnuta do insolvenčního řízení a rovněž nebyl oprávněn přezkoumávat zákonnost postupu insolvenčního správce, tím spíše zákonnost postupu insolvenčního soudu.
5. Poprvé nalézací soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 25. 11. 2019, č. j. 28 C 261/2018-114, neboť dospěl k závěru, že žaloba je předčasně podaná vzhledem k dosud probíhajícímu insolvenčnímu a exekučnímu řízení. Městský soud v Praze však tento rozsudek zrušil usnesením ze dne 12. 5. 2020, č. j. 30 Co 44/2020-136, a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Zdůraznil, že žalobce svůj nárok na náhradu škody odvozuje od ztráty dobytosti jeho pohledávky zajištěné zástavou k určitému datu – v takovém případě nelze hovořit o předčasnosti žaloby. Odvolací soud v kasačním rozhodnutí zavázal soud prvního stupně, aby v dalším řízení nejprve postupem podle § 43 odst. 1 o. s. ř. vyzval žalobce k upřesnění žaloby ve směru rozlišení, jaké odškodnění ve vztahu k jednotlivým žalobním nárokům požaduje. Dále odvolací soud uložil soudu prvního stupně, že pokud po odstranění vad žaloby přistoupí k věcnému projednání věci, aby posoudil, zda zahrnutí zástavy do soupisu majetkové podstaty úpadek mohlo vůbec v projednávané věci představovat nesprávný úřední postup podle § 13 OdpŠk.
6. V řízení následujícím po kasačním rozhodnutí odvolacího soudu dospěl prvostupňový soud k následujícím skutkovým zjištěním. Žalobce je věřitelem pohledávky za dlužníkem Z [REDAKCE] Š [REDAKCE] podle vykonatelného exekutorského zápisu č. [REDAKCE] sepsaného soudním exekutorem Mgr. Ing. Jiřím Proškem dne 26. 7. 2011. Pohledávka žalobce byla zajištěna zástavním právem k čerpací stanici [REDAKCE] hodnota zástavního práva činila 13.000.000 Kč. Žalobce započal exekuční řízení o prodeji předmětné zástavy, jež je vedena pod sp. zn. [REDAKCE] soudním exekutorem Mgr. Ing. Jiřím Proškem, Exekutorský úřad Plzeň; exekuční řízení není dosud ukončeno. Exekuční řízení bylo zahájeno dne 1. 11. 2011; usnesením ze dne 5. 12. 2011 byla nařízena exekuce prodejem nemovitosti; dne 20. 2. 2012 byl exekutorskému úřadu zaslán znalecký posudek, týkající se ceny nemovitosti; dne 23. 2. 2012 rozhodl soudní exekutor o ceně nemovitosti – povinný podal odvolání a věc byla předložena odvolacímu soudu; na základě kasačního rozhodnutí odvolacího soudu ze dne 26. 6. 2012 bylo nutné doplnit dokazování stran ceny předmětné nemovitosti – bylo nařízeno jednání, byl vyslechnut znalec, účastníkům byla dána lhůta pro podání dalších důkazů, k součinnosti vyzván Městský úřad [REDAKCE] který byl vlastníkem pozemku, na němž čerpací stanice stála; dne 25. 4. 2013 byl exekutorovi zaslán dodatek znaleckého posudku; usnesením ze dne 9. 7. 2013 rozhodl exekutor o ceně nemovitosti – povinný podal odvolání a usnesení bylo rozhodnutím odvolacího soudu ze dne 3. 2. 2014 zrušeno pro nepřezkoumatelnost a vráceno exekutorovi k dalšímu řízení; dne 26. 2. 2014 byl znovu ve věci ustanoven znalec a dne 17. 6. 2014 byl vypracován znalecký posudek; usnesením ze dne 17. 10. 2014 rozhodl exekutor o ceně nemovitosti – povinný podal odvolání a usnesení bylo rozhodnutím odvolacího soudu ze dne 26. 2. 2015 potvrzeno. Na základě insolvenčního návrhu ze dne 8. 8. 2011 byl usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 1. 2012 ve věci sp. zn. [REDAKCE] (1. insolvenční řízení) zjištěn úpadek dlužníka, kdy toto usnesení bylo zrušeno usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 3. 2012; opětovně usnesením ze dne 23. 7. 2012 byl zjištěn úpadek dlužníka, přičemž

i toto usnesení bylo zrušeno usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 2013; v rámci tohoto 1. insolvenčního řízení byla zástava zapsána do majetkové podstaty dlužníka. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 7. 2014 ve věci sp. zn. [REDAKCE] (2. insolvenční řízení) byl opětovně zjištěn úpadek dlužník a na jeho majetek byl prohlášen konkurz; zástava byla v rámci tohoto insolvenčního řízení zapsána do majetkové podstaty dlužníka dne 8. 10. 2014; v rámci tohoto insolvenčního řízení bylo vedeno několik incidenčních sporů týkajících se předmětné čerpací stanice (zástavy), zejména žaloba o vyloučení nemovitosti ze soupisu majetkové podstaty (zamítnuta) a žaloba o vyloučení movitých věcí – technického vybavení čerpací stanice ze soupisu majetkové podstaty (zamítnuta); v rámci tohoto insolvenčního řízení, byly podávány časté podněty k přezkoumání činnosti správce konkurzní podstaty, četné návrhy na odvolání správce konkurzní podstaty, kterými se soudy opakovaně zabývaly; dne 17. 6. 2019 vyňal insolvenční správce zástavu ze soupisu majetkové podstaty dlužníka.

7. Po právní stránce nalézací soud zjištěný skutkový stav posoudil podle § 7 odst. 1, § 8 odst. 1 a § 13 odst. 1 OdpŠk, přičemž dospěl k závěru, že v projednávané věci není naplněn odpovědnostní titul žalované v podobě nesprávného úředního postupu. V případě prvního tvrzeného nesprávného úředního postupu v rámci exekučního řízení (v souvislosti s 1. insolvenčním řízením) prvostupňový soud předně konstatoval, že 1. insolvenční řízení proti dlužníkovi bylo vedeno nezákonně, a proto nemohlo v souvislosti s tímto řízením dojít k zákonnému přerušení exekučního řízení v době od 9. 1. 2012 do 26. 2. 2013 – soud se proto zabýval tím, zda v tomto období mohlo reálně dojít k prodeji zástavy a zda v tomto období mohl být žalobce z prodeje zástavy uspokojen. V tomto směru nalézací soud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že v období od 9. 1. 2012 do 26. 2. 2013 nedocházelo v exekučním řízení k průtahům, bylo postupováno plynule, v přiměřených lhůtách a postup exekutora směřoval k realizaci exekuce. Po tuto dobu tedy k nesprávnému úřednímu postupu nedošlo a nebylo ani reálné, aby po tuto dobu vůbec mohlo dojít k realizaci dražby nemovitosti a uspokojení žalobce ze zástavy. K nesprávnému úřednímu postupu v podobě nepřiměřené délky exekučního řízení, která by se podílela na žalobcem tvrzeném vzniku škody, nedošlo dle nalézacího soudu ani v období následujícím, tj. od 27. 2. 2013 do 8. 10. 2014 (opětovné zapsání zástavy do majetkové podstaty dlužníka v rámci 2. insolvenčního řízení), kdy i s přihlédnutím ke skutečnosti, že rozhodnutí exekutora o ceně nemovitosti ze dne 9. 7. 2013 bylo zrušeno pro nepřezkoumatelnost, nebylo dle soudu reálné, že by exekuční řízení bylo ukončeno do 8. 10. 2014. Následně v souvislosti s 2. insolvenčním řízením, které bylo zahájeno po právu dne 21. 7. 2014 a v rámci něhož byla zástava dne 8. 10. 2014 zapsána do majetkové podstaty dlužníka, došlo k zákonnému přerušení exekučního řízení (§ 109 odst. 1 písm. c/ insolvenčního zákona) a od tohoto okamžiku tak nemohlo v rámci exekučního řízení k prodeji zástavy dojít, a to až do 19. 6. 2019, kdy byla zástava insolvenčním správcem vyloučena – prvostupňový soud uzavřel, že 2. insolvenčním řízením nemohlo dojít k nesprávnému úřednímu postupu; po dobu, kdy byla zástava zapsána v majetkové podstatě dlužníka, také nemohlo docházet k průtahům v exekučním řízení v podobě nečinnosti exekutora.
8. V případě druhého tvrzeného nesprávného úředního postupu v souvislosti s 2. insolvenčním řízením (nezákonné zahrnutí zástavy do majetkové podstaty, porušení dohledové povinnosti insolvenčního soudu) prvostupňový soud s odkazem na § 225 odst. 3 insolvenčního zákona konstatoval, že zástava byla dne 8. 10. 2014 pojata do majetkové podstaty dlužníka oprávněně, neboť v rámci insolvenčního řízení nedošlo na základě žaloby na vyloučení této zástavy k jejímu vyloučení – nemohlo se tedy jednat o nesprávný úřední postup. Zdůraznil, že oprávněnost zápisu majetku do soupisu majetkové podstaty je povolán řešit výlučně insolvenční soud na základě žaloby na vyloučení majetku z majetkové podstaty (v rámci incidenčního sporu). Nesprávný úřední postup nalézací soud neshledal ani v případě dohledové činnosti insolvenčního soudu nad činností insolvenčního správce – v tomto směru zejména poukázal na řadu incidenčních sporů

týkajících se předmětné zástavy a uzavřel, že za takového stavu insolvenční soud nemohl učinit jednoznačný a spolehlivý závěr o tom, že zástava skutečně do majetkové podstaty dlužníka nepatří, jinými slovy nebyly splněny předpoklady pro to, aby insolvenční soud dal insolvenčnímu správci pokyn k vyloučení zástavy z majetkové podstaty. K tvrzení žalobce, že insolvenčnímu soudu mělo být na základě rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 6. 2016, č. j. [REDAKCE] zřejmé, že zástava není ve vlastnictví dlužníka, nalézací soud poznamenal, že žalobce nedobytnost své pohledávky a jím tvrzenou výši škody směřuje k roku 2014/2015, tedy k datu předcházejícímu vydání tohoto rozhodnutí a s tím související možné vědomosti insolvenčního soudu o tom, že zástava do majetkové podstaty nepatří – z toho vyplývá, že v rámci období, ke kterému žalobce vztahuje vznik škody, se insolvenční soud žalobcem tvrzeného nesprávného úředního postupu v podobě porušení dohledové činnosti dopustit nemohl.

9. Soud prvního stupně s ohledem na uvedené skutečnosti žalobu jako nedůvodnou zamítl. O nákladech řízení pak rozhodl s odkazem na § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že právo na jejich náhradu přiznal žalované a vedlejšímu účastníku na straně žalované, neboť byli v řízení zcela úspěšní.
10. Proti tomuto rozsudku podal žalobce včasné odvolání, ve kterém namítal nepřezkoumatelnost rozsudku a dále odkázal na odvolací důvody vymezené v § 205 odst. 2 písm. d), e) a g) o. s. ř. Žalobce sporoval závěr soudu prvního stupně, dle kterého v exekučním řízení nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu (postup v řízení byl řádný). Zdůraznil, že prvostupňový soud zcela pominul, že kdyby soudní exekutor vydal již prvé usnesení o ceně dne 23. 2. 2012 řádně, pak by nedošlo k jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost a k dražbě by mohlo být přistoupeno již v roce 2012; resp. kdyby vydal řádně alespoň druhé usnesení o ceně dne 9. 7. 2013, pak by měl dostatek času na to, aby exekuční řízení (realizace dražby) bylo skončeno do 8. 10. 2014. Dle žalobce byl v případě exekučního řízení nesprávný úřední postup prokázán opakovaně – minimálně v podobě 2 nezákonných a nepřezkoumatelných rozhodnutí exekutora o ceně ze dne 23. 2. 2012 a 9. 7. 2013 – a bylo prokázáno, že tento nesprávný úřední postup zmařil včasné provedení dražby (exekuce). Žalobce mimo jiné uvedl, že závěry soudu prvního stupně jsou zcela tendenční, což jej vede k závěru o podjatosti soudce. Dále žalobce namítal nesprávnost závěrů prvostupňového soudu o řádném postupu insolvenčního soudu. Insolvenční soud je povinen posuzovat příslušnost určitého majetku k majetkové podstatě dlužníka nikoli pouze na základě žaloby na vyloučení majetku z majetkové podstaty, ale vždy v průběhu insolvenčního řízení ze své úřední povinnosti, přičemž je povinen v rámci své dohlédací činnosti přijmout opatření k nápravě nezákonného stavu. Zopakoval svou argumentaci, dle které mělo být insolvenčnímu soudu z rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 6. 2016, č. j. [REDAKCE] zřejmé, že zástava je nezákonně sepsána a bylo jeho povinností v rámci dohlédací činnosti učinit opatření k odstranění nezákonného stavu. Dle žalobce bylo v řízení prokázáno, že zástava byla zapsána do majetkové podstaty nezákonně, přičemž insolvenční soud v době od 8. 10. 2014 do 23. 4. 2019 neučinil v rámci dohlédací činnosti nic, co by vedlo k nápravě zjevně nezákonného stavu a tedy se dopustil nesprávného úředního postupu, který je v příčinné souvislosti s průtahy s dražbou zástavy, a tedy v příčinné souvislosti se vznikem škody. Žalobce dále uvedl, že vymezení data vzniku škody je pro posouzení věci irelevantní. V neposlední řadě žalobce soudu prvního stupně vytkl, že se nevypořádal s odmítnutím navrhovaných důkazů (odmítnuty na jednání 14. 9. 2022) a dále, že nerozhodl o přípustnosti vstupu vedlejšího účastníka do řízení. Závěrem pak žalobce namítl, že nesouhlasí s povinností k úhradě nákladů jak žalované, tak zejména vedlejšímu účastníku – dle žalobce jsou splněny podmínky pro aplikaci § 150 o. s. ř. (poukázal na své finanční poměry, kdy krom starobního důchodu nemá jiné příjmy a dále na to, že vedlejší účastník jako exekutor s právní erudicí neměl důvod nechat se zastupovat právním zástupcem a uměle tak navyšovat náklady celého řízení). Žalobce navrhl, aby odvolací soud

napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, a současně aby přikázal věc jinému senátu.

11. Žalovaná ve svém písemném vyjádření k odvolání navrhla potvrzení napadeného rozsudku. Poukázala na to, že ani v jednom z insolvenčních řízeních nebyla zástava pravomocným rozhodnutím insolvenčního soudu vyloučena z majetkové podstaty dlužníka, přičemž dle § 225 odst. 3 insolvenčního zákona platí nevyvratitelná právní domněnka, že zástava byla do soupisu majetkové podstaty sepsána oprávněně. Nerealizoval-li exekutor za takového stavu soudní prodej zástavy, nelze než uzavřít, že toto jednání bylo v souladu se zákonem (§ 109 odst. 1 písm. c/ insolvenčního zákona). Dále zdůraznila, že insolvenční soud nemohl v rozhodné době vydat pokyn insolvenčnímu správci o vyloučení čerpací stanice z majetkové podstaty, když v dotčeném období existovala řada skutečností (zejména četné incidenční spory týkající se předmětu zástavy), jež vylučovala přijmout jednoduchý a spolehlivý závěr o tom, že sepsaná věc do majetkové podstaty nepatří.
12. Vedlejší účastník na straně žalované ve svém písemném vyjádření k odvolání označil žalobcovu odvolací argumentaci za zcela účelovou. Dementoval tvrzení žalobce, dle kterého mělo být rozhodnutí o ceně ze dne 23. 2. 2012 zrušeno pro nepřezkoumatelnost – v rámci exekučního řízení povinný namítal řadu nových skutkových okolností a zejména závad, které měl však uvést dříve, nicméně s ohledem na úplnou apelaci bylo usnesení o ceně zrušeno za účelem vyřešení namítaných skutkových okolností a provedení dokazování. Pokud jde o druhé rozhodnutí o ceně ze dne 9. 7. 2013, pak bylo bez významu, že toto bylo 3. 2. 2014 zrušeno, neboť v té době již probíhalo 2. insolvenční řízení a dle insolvenčního zákona tak nebylo možné v této době dražbu provést. Vedlejší účastník zdůraznil, že jako exekutor nebyl oprávněn provádět exekuci v době, kdy zástava byla zahrnuta do insolvenčního řízení (do obou dvou) a rovněž nebyl oprávněn přezkoumávat zákonnost postupu insolvenčního správce, tím spíše zákonnost postupu insolvenčního soudu – jakýkoli jiný postup by představoval nesprávný úřední postup. Vedlejší účastník proto navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek v zamítavém výroku I. potvrdil.
13. Vedlejší účastník na straně žalované dále podal odvolání proti nákladovému výroku III. rozsudku. Namítal, že soud prvního stupně pochybil, když mu nepřiznal cestovné a náhradu za DPH s tím, že nedoložil řádně a včas osvědčení plátce DPH a podklady pro určení cestovného. Tyto podklady však vedlejší účastník soudu zaslal dne 20. 9. 2022. S ohledem na uvedené vedlejší účastník navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výroku III. změnil tak, že mu bude přiznána náhrada nákladů řízení dle specifikace ze dne 20. 9. 2022.
14. Odvolací soud přezkoumal ve smyslu ustanovení § 212 a § 212a o. s. ř. napadený rozsudek i řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že důvodné je pouze odvolání vedlejšího účastníka do nákladového výroku III.; odvolání žalobce za opodstatněné neměl.
15. Soud prvního stupně správně zjistil skutkový stav poté, co provedl všechny potřebné důkazy a tyto důkazy také správně zhodnotil jednotlivě i ve vzájemné souvislosti v souladu s ustanovením § 132 o. s. ř. Zjištěný skutkový stav pak soud prvního stupně též správně posoudil po právní stránce, když dospěl k závěru, že žaloba není důvodná – nárok na náhradu škody není dán – neboť nebyl naplněn odpovědnostní titul v podobě nesprávného úředního postupu ve smyslu § 13 odst. 1 OdpŠk.
16. Předně odvolací soud uvádí, že neshledal důvodnou námitku podjatosti soudce vznesenou žalobcem v odvolání s poukazem na tendenční závěry soudu obsažené v odůvodnění napadeného rozsudku. Podjatost ve smyslu § 14 odst. 1 o. s. ř. může být založena pouze poměrem soudce k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům, se zřetelem na něž je důvod pochybovat o nepodjatosti soudce. Podle § 14 odst. 4 o. s. ř. naopak důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Skutečnost, že žalobce nesouhlasí se závěry soudu prvního stupně

a považuje je za tendenční, nemůže být důvodem pro vyloučení soudce v řízení o projednávané věci. V tomto směru je třeba dodat, že žalobce obdobně zjevně bezdůvodné námitky podjatosti v řízení vznesl již opakovaně – k odůvodnění jejich nedůvodnosti blíže srov. bod 7 usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 12. 2021, č. j. 30 Co 432/2021-365.

17. Nedůvodná je pak i žalobcem vznesená námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Jak připomněl Ústavní soud v nálezu ze dne 29. 3. 2018, sp. zn. I. ÚS 4093/17, smyslem odůvodnění soudního rozhodnutí je „především seznámení účastníků řízení s úvahami, na nichž soud založil své rozhodnutí, přičemž odůvodnění soudního rozhodnutí musí účastníkům řízení umožnit seznat ty úvahy soudu, jež byly relevantní pro výsledek řízení, a tím přezkoumatelnost soudního rozhodnutí z hlediska zákonnosti i věcné správnosti.“ Stručně řečeno, z hlediska přezkoumatelnosti rozhodnutí je klíčové, aby soud v jeho odůvodnění vyložil, jaké úvahy ho vedly k jeho rozhodnutí, a tedy, proč rozhodl tak, jak rozhodl. Je přitom pravdou, že povinností soudu je též vypořádat se s relevantními námitkami účastníků řízení včetně jejich důkazních návrhů (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 5. 8. 2009, sp. zn. I. ÚS 1561/08), tuto povinnost však nelze vykládat tak, že soud je povinen budovat svou argumentaci na podrobné oponentuře každé jednotlivé námitky, kterou účastník v řízení vznesl, popř. se jednotlivě vypořádat s každým jednotlivým navrženým důkazem či s každým judikátem, na který účastník odkázal ve své argumentaci – klíčové v tomto směru je, zda soud v rámci odůvodnění svého rozhodnutí vystavěl vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jeho závěrů je sama o sobě dostatečná (viz usnesení Nejvyššího soudu z 19. 9. 2018, sp. zn. 29 NSCR 174/2016). Těmto nárokům na odůvodnění rozsudku soud prvního stupně plně dostál, když napadený rozsudek odůvodnil přehledně a přesvědčivě, a především v něm řádně vyložil důvody, které jej k rozhodnutí vedly a odůvodnil jak svá skutková zjištění, tak svou právní úvahu. Odvolací soud odůvodnění napadeného rozsudku považuje za důkladné a přesvědčivé, proto na něj lze odkázat.
18. Nedůvodná je i námitka žalobce, dle které soud prvního stupně řádně nerozhodl o vstupu vedlejšího účastníka do řízení – o připuštění vstupu vedlejšího účastníka bylo rozhodnuto usnesením obvodního soudu ze dne 4. 1. 2021, č. j. 28 C 261/2018-196.
19. Odvolací soud dále nepřisvědčil námitce žalobce stran nevypořádání se s odmítnutím důkazů, které k provedení navrhl žalobce (odmítnuty nalézacím soudem na jednání dne 14. 9. 2022). Zde je třeba poznamenat, že žalobce byl na jednání dne 14. 9. 2022 soudem prvního stupně vyzván, aby označil důkazy, které navrhuje k provedení, načež právní zástupce žalobce k této výzvě uvedl, že „aktuálně není schopen toto dát dohromady“ (viz protokol o jednání ze dne 14. 9. 2022 na č. l. 401 – 402). Pokud žalobce řádně neoznačil důkazy, které navrhuje k provedení, pak soud prvního stupně nepochybil, když tyto důkazy neprovedl, resp. na jednání vyhlásil usnesení, kterým zamítl návrh žalobce na doplnění dokazování.
20. Ohledně posouzení věci samé odvolací soud odkazuje na odůvodnění soudu prvního stupně, se kterým se v zásadě ztotožňuje, a dále k tomu uvádí následující.
21. Odvolací soud připomíná, že je třeba odlišit podmínky pro vznik nároku na náhradu škody v důsledku nesprávného úředního postupu spočívajícího v průtahích v řízení a nároku na náhradu nemajetkové újmy v důsledku nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 9. 2012, sp. zn. 31 Cdo 1791/2011 či ze dne 26. 9. 2017, sp. zn. 30 Cdo 3728/2016). Za průtahy ve smyslu uvedené judikatury pak nelze považovat situace, kdy v průběhu řízení došlo k vydání rozhodnutí, které bylo později zrušeno (srov. nález Ústavního soudu ze dne 15. 2. 2017, sp. zn. II. ÚS 3553/15). Zrušení rozhodnutí lze přičítat státu k tíži v rámci hodnocení přiměřenosti délky řízení, a to jeho zohledněním při posuzování postupu orgánu veřejné moci pouze v těch výjimečných případech, kdy ke zrušení rozhodnutí dojde z přesně vymezených důvodů (výlučně z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti

nebo procesní vady soudu nižšího stupně nebo jen proto, že soud nižšího stupně nerespektoval závazný právní názor soudu vyššího stupně či nález Ústavního soudu, který mu byl z jeho úřední činnosti znám, popř. byl publikován ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu). I takovéto hodnocení se však týká pouze posuzování postupu státu z hlediska přiměřenosti celkové délky řízení (§ 13 odst. 1 věta třetí a § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb.), nikoliv z hlediska hodnocení období nečinnosti soudu pro účely posouzení, kdy mohlo být ve věci rozhodnuto, pokud by nedošlo k průtahům (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2017, sp. zn. 30 Cdo 3728/2016).

22. V projednávané věci žalobce požaduje náhradu majetkové škody v důsledku nesprávného úředního postupu spočívajícího v průtazích, nikoli náhradu nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku řízení. Z výše uvedených judikатурních závěrů vyplývá, že za průtahy nelze považovat situace, kdy v průběhu řízení došlo k vydání rozhodnutí, které bylo později zrušeno, a to ani tehdy bylo-li zrušeno pro nepřezkoumatelnost. S ohledem na uvedené je tak třeba jako nedůvodnou odmítnout argumentaci žalobce, dle které kdyby soudní exekutor vydal již prvé usnesení o ceně dne 23. 2. 2012 řádně, pak by nedošlo k jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost – zde je třeba poznamenat, že toto usnesení nebylo zrušeno pro nepřezkoumatelnost, jak se snaží žalobce zcela účelově tvrdit, ale z důvodu nutnosti doplnění dokazování, jak správně obvodní soud ve svém odůvodnění konstatoval – a k dražbě by mohlo být přistoupeno již v roce 2012; resp. kdyby vydal řádně alespoň druhé usnesení o ceně dne 9. 7. 2013, pak by měl dostatek času na to, aby exekuční řízení (realizace dražby) bylo skončeno do 8. 10. 2014 – nejedná se o průtahy a tedy ani o nesprávný úřední postup, který by zakládal nárok na náhradu majetkové škody. V dalším odvolací soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku, ve kterém nalézací soud vyčerpávajícím způsobem zrekapituloval průběh exekučního řízení a správně uzavřel, že v rámci období, ke kterému žalobce vztahuje vznik škody, v exekučním řízení k průtahům nedocházelo, naopak bylo postupováno plynule, v přiměřených lhůtách a postup exekutora směřoval k realizaci dražby. Nutno uzavřít, že k nesprávnému úřednímu postupu v rámci exekučního řízení v období, ke kterému žalobce vztahuje vznik škody, nedošlo.
23. Pokud jde o 1. insolvenční řízení, které bylo vedeno nezákonně (nezákonná rozhodnutí o úpadku dlužníka), pak odvolací soud poznamenává, že zde není dána příčinná souvislost mezi nezákonným rozhodnutím a vznikem škody, neboť přestože probíhalo 1. insolvenční řízení, tak v exekučním řízení bylo dále postupováno a byly činěny úkony směřující k realizaci dražby, a to bez průtahů.
24. Dále odvolací soud poukazuje na Stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 1998, sp. zn. Cjpn 19/98 (přiměřeně použitelné i v intencích insolvenčního zákona, srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2021, sp. zn. 29 NSČR 50/2019 či usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 1. 2012, sp. zn. [REDACTED]), ve kterém Nejvyšší soud vysvětlil, že správce konkurzní podstaty zařadí do soupisu majetku konkurzní podstaty každou věc, pohledávku nebo právo mající majetkovou hodnotu, o nichž má za to, že patří nebo mohou patřit do podstaty, i když tu je pochybnost, zda do podstaty skutečně patří. O tom, u kterých věcí jsou pochybnosti, zda náleží do podstaty, a o důvodech, které k těmto pochybnostem vedou (včetně nároků uplatněných jinými osobami), správce vyrozumí konkurzní soud. Konkurní soud důvody zpochybňující zařazení věci do soupisu posoudí; podaří-li se pochybnosti odstranit, vydá správci pokyn, aby věc ze soupisu vyřadil, popřípadě, aby věc sepsal bez poznámky. Osoby, které k věci uplatnily právo nepřipouštějící její soupis, konkurzní soud – nebylo-li možné námitkám těchto osob uplatněným u správce konkurzní podstaty nebo u konkurzního soudu zcela vyhovět a věc ze soupisu vyřadit – usnesením vyzve, aby svůj nárok uplatnily žalobou podanou proti správci, kterou se budou domáhat vyloučení věci ze soupisu (tzv. vylučovací či excindační žalobou). Pochybnost o tom, zda jiná osoba uplatnila důvodné námitky proti tomu, aby věc byla zařazena do podstaty, může být vyřešena (samozřejmě



za předpokladu, nebrání-li tomu dříve učiněný pokyn konkurzního soudu) – a to i poté, co již byla soudem učiněna výzva k podání vylučovací žaloby – mimosoudní dohodou uzavřenou se správcem konkurzní podstaty nebo tak, že správce námítkám této osoby dobrovolně vyhoví a věc ze soupisu vyřadí; dříve, než tak učiní, může si správce vyžádat ke svému dalšímu postupu pokyn konkurzního soudu, popřípadě stanovisko věřitelského výboru. Nebude-li ani tímto způsobem pochybnost odstraněna, mohou být věci vyloučeny ze soupisu konkurzní podstaty jen na základě rozhodnutí soudu, kterým bylo vyhověno vylučovací žalobě. Osoba, která tvrdí, že věc do podstaty nepatří, může přitom podat vylučovací žalobu bez ohledu na to, zda k podání žaloby byla konkurzním soudem vyzvána. Legitimace k vylučovací žalobě je dána již tím, že věc byla správcem zařazena (zapsána) do soupisu podstaty.

25. Dle § 225 odst. 3 insolvenčního zákona nebyla-li žaloba (žaloba na vyloučení majetku z majetkové podstaty) podána včas, platí, že označený majetek je do soupisu pojat oprávněně. Totéž platí i tehdy, jestliže insolvenční soud žalobu zamítl, nebo jestliže řízení o žalobě zastavil nebo ji odmítl. Tato nevyvratitelná právní domněnka nenastane (pouze) tehdy, jestliže insolvenční soud na základě včas podané žaloby pravomocně rozhodne, že se tento majetek vylučuje z majetkové podstaty. Otázku, zda určitý majetek byl pojat do soupisu majetkové podstaty oprávněně, je povolán řešit výlučně insolvenční soud, a to na základě žaloby na vyloučení majetku z majetkové podstaty, kterou projedná a rozhodne jako incidenční spor (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 11. 2014, sp. zn. 21 Cdo 953/2014 či ze dne 29. 9. 2022, sp. zn. 29 Cdo 3762/2020).
26. Závěr soudu prvního stupně, že zástava byla v rámci 2. insolvenčního řízení pojata do majetkové podstaty oprávněně, neboť v rámci insolvenčního řízení nedošlo na základě žaloby na vyloučení zástavy k jejímu vyloučení, je zcela v souladu s výše uvedenými judikaturními závěry. V tomto ohledu nelze považovat postup insolvenčního správce za nesprávný úřední postup – insolvenční správce jednal zcela v souladu s právní úpravou, která počítá s tím, že do majetkové podstaty budou zapsány i majetkové hodnoty, jejichž vlastnictví bude sporné (srov. § 224 odst. 1 insolvenčního zákona) – k vyřešení těchto sporných otázek pak slouží incidenční spory.
27. Nesprávný úřední postup insolvenčního soudu může dle judikatury Nejvyššího soudu spočívat toliko v porušení jeho dohledové činnosti nad činností insolvenčního správce, konkrétně v tom, že nevydá insolvenčnímu správci včas pokyn k vyloučení věci ze soupisu majetkové podstaty, ačkoliv mu byly známy skutečnosti, jejichž jednoduché posouzení umožňovalo přijmout spolehlivý závěr, že sepsaná věc do majetkové podstaty nepatří (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 4. 2004, sp. zn. 29 Cdo 3064/2000). Vzhledem k tomu, že postup insolvenčního správce spočívající v zápisu zástavy do majetkové podstaty dlužníka byl shledán správným (viz výše), není možné dovodit ani porušení dohlédací činnosti insolvenčního soudu, neboť tento odpovědnostní titul přichází v úvahu pouze tehdy, jel-li shledán nesprávným postup insolvenčního správce. Mimo to je správný závěr soudu prvního stupně, dle kterého ani insolvenční soud v období, ke kterému žalobce vztahuje vznik škody, tj. r. 2014/2015 – zde je třeba odmítnout tvrzení žalobce, že je zcela irelevantní, kdy mu škoda vznikla – nemohl učinit jednoduchý, jednoznačný a spolehlivý závěr o tom, že zástava skutečně do majetkové podstaty dlužníka nepatří s ohledem na množství v té době probíhajících incidenčních sporů, jež se týkaly předmětné zástavy.
28. Odvolací soud uzavírá, že soud prvního stupně nepochybil, když žalobu jako nedůvodnou zamítl. V exekučním řízení ani v 2. insolvenčním řízení nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu, nárok žalobce na náhradu škody proto není dán.
29. Ze všech uvedených důvodů odvolací soud postupoval podle § 219 o. s. ř. a napadený rozsudek jako věcně správný potvrdil, a to včetně výroků II. a III. o nákladech řízení, které odpovídají § 142 odst. 1 o. s. ř. Ve výroku III. o náhradě nákladů řízení odvolací soud napadený rozsudek

podle § 220 o. s. ř. změnil pouze pokud jde o výši nákladů vedlejšího účastníka, neboť soud prvního stupně při výpočtu pochybil, když vedlejšímu účastníku nepřiznal cestovné a příslušnou DPH, dále v některých případech shledal odvolací soud požadované náklady vedlejšího účastníka jako neúčelné a za tyto náhradu nepřiznal. Náklady vedlejšího účastníka v řízení před soudem prvního stupně činí celkem 526.288 Kč a sestávají z odměny advokáta ve výši 420.750 Kč dle § 7, § 8 a § 11 odst. 1, 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (8 úkonů právní služby po Kč 49.500 Kč – převzetí věci, sepsání vyjádření, sdělení k výzvě soudu dne 14. 10. 2021, účast na jednání dne 18. 1. 2021, dne 1. 3. 2021, dne 8. 11. 2021, dne 31. 8. 2022 a dne 13. 9. 2022 a z jednoho úkonu právní služby po 24.750 Kč – účast na vyhlášení rozsudku dne 19. 9. 2022), z náhrady hotových výdajů ve výši 2.700 Kč dle § 13 odst. 1, 3 ve spojení s § 11 odst. 1 a odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (9 úkonů právní služby po 300 Kč), z cestovného ve výši 7.898 Kč podle § 13 odst. 1 a odst. 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a § 156 a násl. zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, za cesty k jednání soudu ve dnech 18. 1. 2021 a 8. 11. 2021 na trase Rokycany – Praha a zpět, na trase o délce 160 km, vozidlem Škoda [redacted] při sazbě 5,62 Kč/km, a dále za cesty k jednání soudu ve dnech 1. 3. 2021, 31. 8. 2022, 13. 9. 2022 a 19. 9. 2022 na trase Plzeň – Praha a zpět, na trase o délce 200 km, vozidlem LR [redacted] při sazbě 6,80 Kč/km (dne 1. 3. 2021), resp. 7,90 Kč/km (v ostatních dnech), z náhrady za promeškaný čas ve výši 3.600 Kč podle § 14 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb. v souvislosti s cestami ke shora vyjmenovaným jednáním (6 x) na trase Rokycany/Plzeň – Praha a zpět (cesta cca 1,5 hod), tj. 6 započatých půlhodin á 100 Kč (6 x 600 Kč) a z náhrady za 21 %DPH z částky 434.948 Kč ve výši 91.340 Kč. Odvolací soud nepřiznal vedlejšímu účastníku náklady za studium spisu dne 2. 12. 2020 (jedná se o součást úkonu převzetí a přípravy) a s tím spojené cestovné a náhradu za promeškaný čas, stejně jako další poradu s klientem dne 4. 12. 2020.

30. Odvolací soud neshledal důvodnou námitku žalobce, dle které náklady vedlejšího účastníka na právní zastoupení s ohledem na jeho erudici nebyly účelné. Osoba s právním vzděláním (zde exekutor) má právo nechat se zastoupit v soudním řízení advokátem jako kterýkoli jiný účastník řízení. Okolnost, že má vedlejší účastník právnické vzdělání, není přitom rozhodná, neboť účelem zastoupení není pouze poskytnutí právní pomoci v užším slova smyslu, nýbrž také poskytnutí specializované právní pomoci či odborné konzultace, oproštěné od subjektivního pohledu na vlastní záležitosti, popřípadě zastoupení při činnostech, jichž se z různých důvodů zastoupený nemůže nebo nechce účastnit osobně (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 8. 2012, sp. zn. 25 Cdo 2527/2010).
31. O nákladech odvolacího řízení odvolací soud rozhodl v souladu s § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. tak, že přiznal právo na jejich náhradu žalované a vedlejšímu účastníku, neboť byli v odvolacím řízení plně úspěšní. U žalované je náhrada nákladů odvolacího řízení tvořena náhradou hotových výdajů ve výši 900 Kč podle § 151 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 1 odst. 1 písm. a), b), c) a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb. (3 úkony po 300 Kč – vyjádření k odvolání, příprava a účast na jednání odvolacího soudu). U vedlejšího účastníka je náhrada nákladů odvolacího řízení tvořena odměnou za zastupování vedlejšího účastníka advokátem ve výši 106.300 Kč podle § 7, § 8 a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (2 úkony právní služby po Kč 49.500 Kč – vyjádření odvolání žalobce a účast na jednání odvolacího soudu, 1 úkon právní služby po 7.300 Kč – odvolání do nákladového výroku z punktu 154.438 Kč), z náhrady hotových výdajů ve výši 900 Kč dle § 13 odst. 1, 3 ve spojení s § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (3 úkony právní služby po 300 Kč), z cestovného ve výši 1.816 Kč podle § 13 odst. 1 a odst. 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a § 156 a násl. zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, za cestu k jednání odvolacího soudu na trase Plzeň – Praha a zpět, na trase o délce 200 km, vozidlem LR [redacted] 4, při sazbě 9,08 Kč/km, z náhrady za promeškaný čas ve výši 600 Kč podle § 14 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb. v souvislosti s cestou k jednání odvolacího soudu na trase Plzeň – Praha a zpět (cesta cca 1,5 hod), tj. 6 započatých půlhodin á 100 Kč a z náhrady za 21 % DPH z částky

109.916 Kč ve výši 23.082 Kč; celkem tedy 132.998 Kč. Třídenní lhůtu k plnění odvolací soud stanovil v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř.

32. Pokud jde o návrh žalobce, aby o nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 150 o. s. ř., pak tento odvolací soud neshledal důvodným. Pro tento výjimečný postup nejsou ve věci dány žádné důvody hodné zvláštního zřetele. Není pravdou, že byl žalobce poškozen vedlejším účastníkem, a sama skutečnost, že je žalobce starobním důchodcem a nemá krom starobního důchodu žádné jiné příjmy, pak dostatečný důvod pro mimořádné použití § 150 o. s. ř. nepředstavuje, obzvláště v situaci, kdy žalobcem tvrzená nepříznivá majetková situace v řízení nebyla prokázána (viz odůvodnění usnesení odvolacího soudu ze dne 29. 7. 2021, č. j. 30 Co 205/2021-268).

#### **Poučení:**

Proti tomuto rozsudku lze podat za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení. Dovolání se podává k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání zkoumá dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Praha 7. února 2023

JUDr. Jana Knotková v. r.  
předsedkyně senátu